

поддържахъ отъ части отъ общинитѣ, отъ части чрѣзъ завѣщанията на родолюбиви Българи, а пакъ отъ части отъ църковнитѣ приходи. Главнитѣ училища въ Пловдивъ, въ Габрово и въ Желѣзникъ (Ески-Загра) можехъ да се сравнятъ съ Западнитѣ Европейски реалки; въ Южна Бесарабия, която отъ 1812 год. е населена най много отъ Българи а въ 1856 по Парижскій миръ се отстъпи на Влашко, въ 1858 год. Николай Конаки Богороди, тогавашний „Баймакамъ“ въ Молдова и синъ на княза Стефана-Богориди отвори Българска Гимназия.

Въ това сжщото врѣме мнозина Българи се учехъ въ иностранны училища като се приготвяхъ за лѣкари и за учители, въ Россия, Букурещъ, въ Бѣлградъ, въ Загребъ, въ Виена, въ Прага и въ срѣднитѣ училища на други Чешски градове, въ Парижъ и въ Нѣмско. Българскитѣ ученици въ Россия съ голѣма щедрость се подпомагахъ отъ благотѣлнитѣ славянски дружества и мнозина отъ тѣхъ даже никакъ се невърнахъ, нѣ останахъ на Русска служба; въ най ново врѣме не само Одесски и Бесарабски Българи, нѣ и родомъ отъ собствена България завзехъ учителски мѣста на Русскитѣ университети или на гимназиитѣ (писателитѣ Дриновъ Жинзифовъ, Бончевъ, Станишевъ и др.) а нѣкои служихъ въ войската (като напр. Генералъ Бишелски отъ Хотель, Пълковникъ Кесяковъ отъ Пловдивъ) или пакъ имахъ служба при консулитѣ на Вѣстокъ.